

отъ въстаницитѣ освободила Охридъ, друга стигнала и заела Драчъ, а трета се спуствнала чакъ въ Тесалия. Дошелъ редъ за Солунъ. Ала въ това време пристигналъ отъ Мала Азия князь Алусиянъ синъ на последния македонски царь Иванъ Владиславъ. Петъръ Делянъ го посрещналъ добре, далъ му войска и го пратилъ да превземе Солунъ. Тамъ, обаче, хитритѣ гърци разбили войската му. Алусиянъ се върналъ при Деляна и поискалъ той да стане царь. Но Делянъ отказалъ. Тогава Алусианъ съ измама ослѣпилъ царь Деляна и избѣгалъ при гърцитѣ. Делянъ вдигналъ войскитѣ си въ бой, но по причина на слѣпота, не можалъ да командува, та билъ победенъ при Островско езеро и падналъ въ пленъ. Войската му се разпръснала, и така Деляновото въстание не сполучило.

Не се минали нито 30 години, и другъ войвода вдигналъ въстание за свобода. Това станало въ 1072 година. Народътъ по Вардарско, Кюстендилско и Поморавия отново въстаналъ. За войвода билъ избранъ Георги Войтехъ. Но той направилъ грѣшка, като раздѣлилъ войската си на две: една половина пратилъ къмъ Нишъ, а другата къмъ Македония. Гърцитѣ се възползували отъ тази грѣшка, та победили дветѣ войски на Георги Войтеха. Следъ това несполучливо въстание народътъ се уморилъ и се подчинилъ отново на гърцитѣ.

Освобождението на България отъ братя Асеновци въ Търново

Тежко иго прекаралъ цѣлокупниятъ български народъ подъ Византия. Много скитници го газѣли и грабѣли. Крадливи езически племена се заселвали между него и се ползували отъ труда му. Въ Византия ставали много бунтове, никой не билъ сигуренъ за живота си, за дома си, храната и добитъка си. Така народътъ прекаралъ още 113 години, и най-сетне търпението му се свършило.